

gøres mere konkurrencedygtige over for udenlandske produkter både på eksportmarkederne og på hjemmemarkedet.

Trods en behersket lønglidning lå de samlede lønstigninger på omkring 10 pct. om året, hvilket var langt over gennemsnittet i de lande, vi skulle konkurrere med.

Regeringen ville derfor straks fremsætte lovforslag, som skulle sikre at udviklingen i pengeindkomsterne i de kommende 2½ år holdt sig inden for de rammer, som muliggjorde en virkelig mærkbar forbedring af konkurrenceevnen. Lovforslagene ville indebære følgende:

Et midlertidigt *løn- og avancestop* gældende frem til den 1. marts 1983.

Alle *dyrtidsreguleringer* i henhold til kollektive lønoverenskomster m.v. skulle suspenderes fra og med reguleringer i henhold til januarpristallet 1983 til og med reguleringer i henhold til januarpristallet 1985. Det samme skulle gælde de automatiske reguleringer af overførselsindkomster, bortset fra de sociale pensioner. Regeringen lagde vægt på, at de fremover blev reguleret i henhold til prisudviklingen.

Gældende aftale- og overenskomstbestemmelser om *taktregulering* sættes ud af kraft med øjeblikkelig virkning. De fremtidige lønfastsættelsesformer skulle fastlægges af arbejdsmarkedets parter ved de kommende aftale- og overenskomstforhandlinger.

Regeringen ville i øvrigt søge forhandlingerne med de offentligt ansatte afsluttet inden overenskomstafslutningen på det private arbejdsmarked.

Det var regeringens opfattelse, at *lønstigningerne for de offentligt ansatte* i løbet af aftale- og overenskomstperioden 1983–1985 skulle holdes inden for en ramme på i alt 4 pct. pr. år.

Reguleringen af overførselsindkomster – bortset fra de sociale pensioner – ville ske inden for den samme ramme på 4 pct. om året.

Hvis forhandlingerne på *det private arbejdsmarked* førte til lønstigninger, der var på niveau med, hvad der sigtedes mod på andre områder, fandt regeringen det forsvarligt at